لیونی سندرې

لائق زاده لائق

Ketabton.com

دا چې دومره ضد کوې، ځان له مانه بیلوې
لږ د زړه نه تپوس وکه، ما به څنګه هیروې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ سندرې

(شعري مجموعه)

لايق زاده لايق

قيصــه د لېونتوب مــــې ځکـه پټه پاتې نشوه
چې مينه لېونۍ شوه، نو "سندرې لېونۍ" شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

دغه کتاب

نوم : *لېونۍ سندرې*
ليکوال : لايق زاده لايق
چاپ کال : **2007** اګست
شمېر : **1000** (يو زر)
کمپوزينګ : ذبيح شفق
خوروونکی : د پښتونخوا د پوهنې دېره ـ پېښور
چاپونکی : ضيا سنز پرنټرز، پېښور. فون **2580176**
بيه : مجلد (**130**) روپۍ
غير مجلد (**100**) روپۍ

د موندلو درکونه:

- يونيورسټي بك ايجنسي، خيبر بازار، پېښور
- دانش کتابتون، ډهکی نعلبندي، قصه خواني بازار پېښور

او ددې ترڅنګه:

- د کتابونو ټول لوئے دوکانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لایق زاده لایق

(c) ketabton.com: The Digital Library

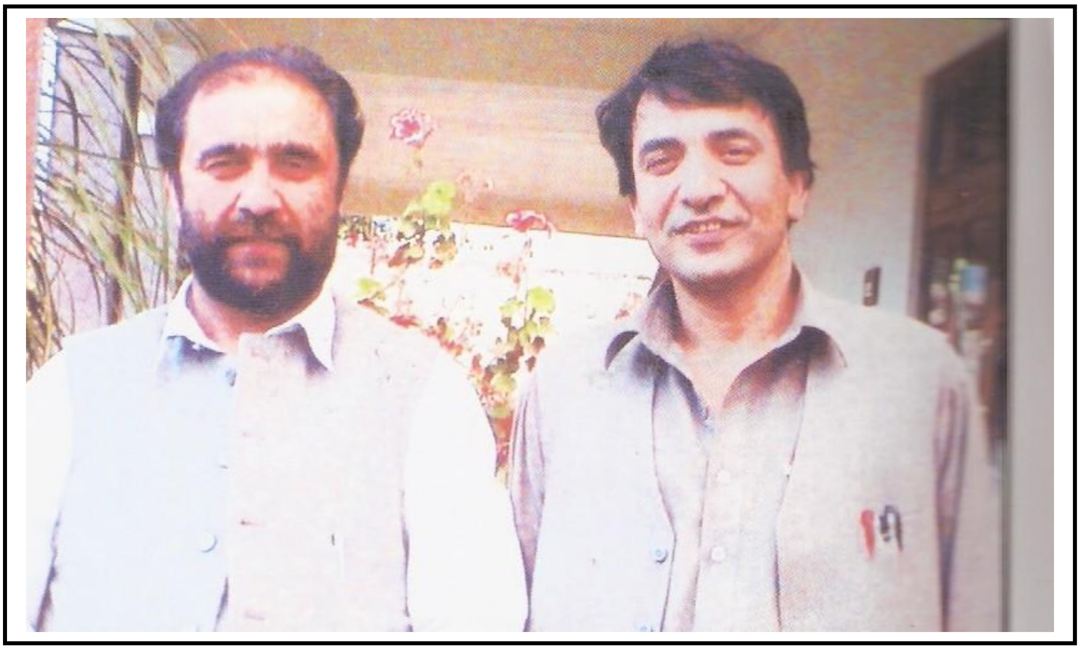

زه دا خپلې "لېونۍ سندرې" د لوئې پښتونخوا د لوے ليکوال ښاغلي کبير ستوری زوی ښاغلي نصير خان ستوري ته ډالۍ کوم. هاغه نصير خان ستوري ته لکه چې د نورو ورونړو ورته د پښتو، ننګ او غېرت پالنه د عظيم پلار نه په ميراث کښې پاتې ده.

"لايق زاده لايق"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هغه پېژنم

هغه د خپلې مور کشرے زوے و، ځکه نو ډېر نیازبین وو. په وړه وړه خبره به مرور شو او تر هاغې به نه پخلا کېدو چې ترڅو به ئې ضد پوره شوئے نه وو، خو مور ئې د لوئے کور ښځه وه، هغه به د خپل بچي په ټولو معصومو جذبو پوهېده. زر به ئې ځان ته راجوخت کړو، د مور د غېږې تودوالي به هغه ټکور ټکور کړو. هغه به په مینه مینه د خپلې مور سترګو ته وکتل، مور به په دواړه مخه ښکل کړو او دغه رنګ به معصوم ضد په خندا کښې بدل شو.

هغه چې کله وړمے قدم اخیستو، نو مور ئې ډېره زیاته خوشحاله وه، په ټول کلي کښې ئې "خواږه ککوړي" وېشل. د هغوی په کور کښې "اجمینه ترور"، "موتی ترور" ګرمې ګرمې ګرځېدې او "زر بي بي ترور" خو به ورکښې د خوشحالی نه چورلکونه اوخوړل، ځکه چې د مودو مودو راسې ئې ددغه کور نمك خوړلے وو. د زنانه و ترځنګه په کور کښې کارکوونکي سړي هم خوشحاله وو. "دراني کاکا" چم ګاونډ ته زېري وړل او "ګل بشر کاکا" خپل "ماشوم نائیك" په اوږه اخیستے وو. د هغه مور د "مور پنډی بابا" لور وه، د باباخېلو د کورنی دغه حیا په خپل خاوند ډېره ګرانه وه، ځکه چې که یو خوا ئې د ژوند ملګرې وه، نو بل خوا ئې د خپل سکه ماما لور وه. په ټول کلي کښې دا خبر خورېدو چې د مورپنډی د بابا ممسي وړمبے قدم اخیستے دے.

او بیا چې کله دغه قدم په منډو کښې بدل شو، نو هغه به په لارو کوڅو کښې د ملګرو سره لوبې کولې، د خپل مزاج ترمخه به ئې هره خبره خپل حق ګڼلو، ملګرو ته ئې د پلار خوي هم معلوم و او د مور غصه هم، ځکه نو د هغه نازونه به ئې وړل. هغه به کله کله ټول ملګري راغونډ کړل کور ته به یې راوستل. په مور ئې د خپل زوی ملګري ګران وو، ګرمې ګرمې پراټې به یې ورته پخولې او دغه رنګ د غرونو په لمن کښې دغه ساده باده مینې د اظهار نوي چلونه زده کول.

هغه چې د پېنځهٔ کالو شو، نو مور ئې د نري رنځ بیماره شوه. په دغه ورځو شپو کښې د نري رنځ علاج نه و، چې څنګه وختو نو اړخونه بدلول نو د هغې ناروغتیا سېوا کېده او چې د بیمارۍ په حال کښې به ئې خپل ماشوم زوي ته وکتل، نو په سترګو کښې به ئې غټې غټې اوښکې راغلې. هغه به ورته په معصومه ژبه اووئې:" موري ته خو ژاړې دا ولې؟" مور به ورته سلګو اونیوه ورته به ئې اووئې:" ما خو نه دي ژړلي" ددې سره به ئې اوښکې پټې کړې، خو د هغې په مخ به دا خبره واضحه لوستے کېده، چې هغه په ژوند نور اتبار نه لري او د نیازبین زوی د سبا غم ئې نوره هم زوروي. ډلې ډلې خلق د هغې پوښتنې له راتلل، په کور د غم لړې راخورېدې او بیا... او بیا چې یوه ورځ هغه د کور نه باهر د خپلو ملګرو سره لوبې کولې، نو وئې کتل چې هرڅوك د هغوی کور ته منډې وهي. هغه وارخطا شو، لوبې ئې پرېښودې، په منډه منډه کور ته ورغے. په کور کښې د چم ګاونډ ښځې جمع وې، هغه چغې کړې "مورې" او بیا چې د مور کټ ته ورغے، نو مور ورته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخري نظر اوکتل، بچې ورته آوازونه کول، خو د مور په خوله ئې ځواب نه راتلو. هغې خپل بچي ته کتل، په سترګو کښې ئې اوښکې الول کېدې، هغه بې اختياره د مور په سينه سر کېښودو او چې مور ئې په سر لاس راښکو، نو بيا د مينې دغه مزې شلېدلې وو.

هغه د کلي هرې ښځې ته په سلګو سلګو وئيل، چې زما مور خبرې ولې نه کوي؟ خو چا هم هغه له جواب نشو ورکولې. په ټول کلي کښې خبر خور شو، چې د "مور پنډې بابا" لور مړه شوه.

د مور د مرګ نه پس به هغه يواځې يواځې ناست وو، مشر ورور او خور به چې ورته څه خبره اوکړه، نو هغه به په ژړا ګوتې پورې کړې او په ژړا کښې به ئې وئيل، چې "زما مور وے نو اوس به ئې تاسو برابر کړې وئے." ددې سره به هغوی هم سلګو اونيول، خو په خوله ئې هېڅ نشو وئيلے.

د هغه پلار به چې کور ته راغے او د خپلې مينې دغه جاله به ئې تاله واله اوليده، نو غريو به اونيوو. په خوله بۀ ئې څه اونه وئيل خپل درې واړه يتيمان به ئې سينې ته راجوخت کړل او چې کله به ئې برداشت اونکړے شو، نو په بق بق به ئې وژړل. هغه به ځان د پلار په سينه پورې جوخت کړے وو او د پلار په مخ به ئې اوښکې لړې لړې کېدې.

هوښياران وائي، چې وخت د هرڅه نه ښه معالج دے، زخمونو خولې ورکولې او فطرت پرې د صبر پهې لګولې. هغه يو ځل بيا د ژوند په رنګونو کښې ورك شو، د خپلو ملګرو سره ئې لوبې شروع کړې او بيا چې کله پلار په سکول
کښې داخل کړو، نو د هغو د کتابونو سره نه لګېده.
دکوره نه به د سکول په بهانه اووتو او ټوله ورځ به يا لينده په لاس په مقبرو کښې ګرځېدو او يا به ئې د سيند په غاړه ټوله ورځ تېره کړه.

يوه ورځ لينده په لاس په مقبره کښې په مرغو پسې ګرځېدو چې ناڅاپي ورله چا په مخ يوه درنه څپېړه ورکړه. د هغه په سترګو تياره خوره شوه، خو چې کله ئې مخامخ اوکتل، نو هلته د سکول هېډ ماسټر حضرت احمد ولاړ وو. د هغه په مرۍ کښې ژړا اونخته او د هاغه ځائے نه ئې منډې کړې.

د سکول نه پټېدل د هغه معمول وو، خو د "حضرت احمد" هېډ ماسټر څپېړې د هغه سره وېره ملګرې کړه او بيا چې کله پينځم ته اورسېدو، نو د ژمي د چهټيانو کار ترې هېر وو. چهټيانې پوره شوې، ملګرې ئې سکول ته روان شول او هغه پلار ته بهانې شروع کړې. کله د خېټې د درد بهانه، کله د سر د درد بهانه او کله نور څه او چې کله ئې پلار په چالاکۍ پوهه شو، نو په زور ئې سکول ته بوتلو او استاد ته ئې حواله کړو.

په دغه ورځو شپو کښې استاذان د بچو په تربيت هم پوهېدل او د هغوی په لارخودنه کښې ئې د چل ول نه کار هم نه اخيستو، ځکه نو هغه ته داسې زبردسته سزا ورکړه چې يو دوه ئې ترې خطا کړل.

اوس هغه پوهېدو چې کور کښې دې بهانې ختمې دي، نو په نره ئې سبق ته زړه ورکړو، چې څنګه څنګه د هغه سکول ته د تګ لارې ته راتلو، نو ورسره د هغه د سبق سره مينه سيوا کېده.

هغه به د خپلو ملګرو سره اوس د سبق خبرې کولې، چې څنګه څنګه ئې د ځوانۍ په درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدم ایښودو، نو د خپل ناقراره فطرت احساس ورته کېدو. هغه چې چرته حُسن اولیدو، د زړه د تل نه ئې ورسره مینه اوکړه، ځکه چې د هغه په ذات کښې محرومې موجودې وې، هغه ددغه محرومو په تکمیل پسې د هر چا سترګو ته کتل او هم دغه سترګې وې، چې ایله د ځوارلسو کالو په عمر کښې ئې هغه ته د شعر لیکلو هنر اوښودو.

هغه به ګډوډ شعرونه اولیکل او چې ملګرو ته به ئې واورول نو هغوی به ورسره د لاسونو ټقا ملګرې کړه. دغه مینې هغه ته نوره حوصله ورکړه او دغه حوصلې ورته د نورو ښکلو سترګو د لټون لارې پرانستې. هغه ځو ځو ځله د ښائستونو په قید کې بندي شو، خو د خپل ناقراره فطرت له وجې ئې کله هم په داسې قیدونو کښې زیات وخت تېر نه کړو او بیا چې کله هغه لسم پاس کولو نو شاعري ئې ځوانه شوې وه. د سکول نه پس کالج او د کالج نه پس یونیورسټۍ هغه ته د ژوند ډېر رنګونه اوښودل. هغه به چې څنګه د کامیابۍ په نوي درشل قدم کېښودو، نو پلار به ورته اول خوشحاله شو او بیا به ئې ورته په سترګو کښې اوښکې راغلې. هغه به ورته اووئې" دا دا ستاسو په سترګو کښې هر وخت داسې اوښکې ولې راځي؟" پلار به ورته صرف دومره اووئې، چې:"بچې که نن دې مور وے څومره به خوشحاله وه؟" د مور د نشست والي احساس به هغه هم غمجن کړو. خو، بیا به ئې زړه صبر کړو.

ژوند وړاندې لاړو، هغه د بچو پلار شو، د هغه ترجیحات بدل شول. د کامیابو ډېر لوے سفر ئې اوکړو. د شاعرۍ غږ ئې ټول وطن ته اورسېدو، د مینې د قیصو نه ئې دنیا خبره شوه. لکه د پرون نن هم مینه کوي، د نورو د جذبو احترام خپل احترام ګڼي. د نفرتونو څخه کرکه کړې او چې کله ئې په ذهن باندې تېر وختونه رااوړېږي، د خپل کلي خړ کورونه، د خپل کلي چینې او چنارونه، د خپل کلي واورینې څوکې او د خپل کلي د سیند غورځنګونه، چې رایاد کړي، نو په ذهن ئې سپرلي خواره شي. کله سندرې اولیکي او کله غزلې، په دغه هر لیك کښې د هغه د ناقراره فطرت هاغه ټولې جذبې ټپه ټپه کېږي، کومو چې هغه ته مینه ښودلې وه. هاغه ګلاب ګلاب ځوانې، هاغه ملالې ملالې سترګې، هاغه نشه نشه ښائستونه اوس هم د هغه د شعرونو سره لوبې کوي او چې کله ئې زړه اودرزوي، نو ورته وائي چې "شابه مونږ اولیکه"، "مونږ خوندي که" هغه دې هرڅه لېونې کړې دے، خو په دغه لېونتوب کښې ښه خوشحاله دے. زه ئې دومره قدر پېژنم چې نن پرون په ریډیو پاکستان کوهاټ کښې د ډایرېکټر په حیث کار کوي.

د "هغـــه" د ژونـــــدون هـــره پاڼه لولم
خو له ځانه خبر نه شوم چې زه څوك یم؟

"لیکوال"

سپتمبر 2007

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما "لېونۍ سندرې"

که هرڅو ما د ژوند ډېر پړاوونه اولیدل، خو لاتراوسه مې نظر تږے تږے دے. زه لا د ځان په لټون پسې ورك ورك ګرځم، زما دغه ورك لټون ماته په هر ګام د اظهار چلونه ښائي، خو زه نه پوهېږم چې ایا زما دغه بېځ ترتیبه لیکونه د شاعرۍ په چوکاټ کښې راځي او که نا؟

ما چې کله د خپلو احساساتو دغه برخه راغونډه کړه نو ورته مې د "ژوند سندرې" اوویٔ. که هرڅو راسره په دغه فیصله کښې عقل او شعور ملګرتیا کوله، خو لېونے زړه مې دې فیصلې منلو ته تیار نه وو، ځکه چې په دې سندرو کښې زما "لېونتوب" ټپه ټپه کېدو، چې کله مې د نورو ملګرو ترڅنګه خپل نازولي ملګري ساغر خان خټك ته دا ذکر اوکړو، نو هغه "د ژوند سندرې"، "لېونۍ سندرې" کړې. دا ځکه چې ساغر خان خټك په خپله لېونۍ سادګۍ کښې د ادراك په رموزو پوهه دے. دغه ادراك اوس هغه ددې جوګه کړے دے، چې په راتلونکو وختونو کښې به ورته خلق ډاکټر سعادت خان ساغر خټك اووائي.

"لېونۍ سندرې" څه دي؟ د ساده باده جذبو ساده باده اظهار دے. دغه اظهار له چې کله زما د پښتنې خاورې ننګیالو او پیاوړو هنرمندانو د خپلو آوازونو ښکلا ورکړه، نو بیا زه "زه" پاتې نشوم. هر چا اوپېژندم. دغه هر څه زما د شاعرۍ کمال نه دے، بلکې دا هرڅه زما د فن کارانو د اوازونو د هاغه زمزمو اهنګونه دي، چې په لر و بر کښې خورېږي. دې زمزمو که یو خوا زه "لایق" کړم نو بل خوا ئې زما د لېونتوب قیصه پټه پاتې نه کړه.

زما اورېدونکو، زما لوستونکو ماته احترام راکړو، زما "لېونتوب" ئې خوښ کړو او دغه ډاډ ماته د نورو لیکلو توان راکې. زه پوره اعتماد لرم چې لکه زما د نورو احساساتو په رنګ به تاسو زما "لېونۍ سندرې" د خپلې مینې په زور نورې هم لېونۍ کړئ.

د خپلو ټولو مینه والو د نورې مینې په باور

لایق زاده لایق

ډایریکټر ریډیو پاکستان کوهاټ
سپتمبر **2007**
رابطه: **0334-8267377**

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراف

ښایېږي عظمتونه صفتونه واړه تاله
خالقه ذوالجلاله ، خالقه ذوالجلاله
رازق د مخلوقاتو ې بې شکه با کماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

قربان د، له نام شم په هرڅه کې یکتا ې
د خیال له هر یو حد نه زما ربه بالا ې
اشنا دې ښائیستونه کړه جلال کې له جماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

دا واړه کائینات دې ثنا وايي لګيا دی
په خپله خپله ژبه "الله" وايي لګيا دی
ښکاره د، قدرتونه لور په لور دي بې مثاله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

ټول ستا نه مدد غواړي نبي دے که ولي دے
بادشاه ې لویه خدایه هر شان د، ازلي دے
لمن د رحمتونو د، خوره ده لازواله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

لایق به دې څه ستایي حمدونه دې بسیار دي
احده په یو ذات کې رنګونه دې بسیار دي
پکار مې نور څه نه دي خپله مینه راکه ماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

"جل جلا له"

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

چې غمونه دې سیوا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صل علی وایه

مایوسي چې دې په ذهن کله کله راخوره شي
چې شکونه ګمانونه غلي غلي درسره شي
چې دې وار کله خطا شي نو بس صلی عل وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صل علی وایه

چې راپېښې درته کله لوئې لوئې حوصلې شي
چې په ژوند درته ګرانې د وختونو فیصلې شي
چې دې ساه کله بې ساه شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صلی علی وایه

چې سوځېږې کله کله د حالاتو په لمبو کې
پرېشانه پرېشانه هر خوا ګورې په سلګو کې
چې ملګرې دې سودا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صلی علی وایه

دا د هر یو غم علاج دی دا د هر زخم ټکور دی
دا د هر یو روح قرار دی دا د د واړه جذبو شور دی
چې لایقه خوله د وا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صلی علی وایه

"صلو علیه واله"

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکمیل

ښائیست د ښائستونو دے ربښتیا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

ټیټېږي ئې عظمت له ازله اسمانونه
پوره ئې شي په ذکر ټول نیمګړي مرادونه
همت ته ئې پسخېږي د ننګیالو غېرتونه

اقا د امامانو دے اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

چې کړے ئې په چا باندې یو ځلې خپل نظر دے
ګڼلے ئې نامه چې په نړۍ کې معتبر دے
وجود ئې سر ترپایه دنازونو سمندر دے

شیندي محبتونه په هر خوا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

په دغه محبت کې راز د بندګۍ دے
دلیل د زندګے دے هم جواز د بندګے دے
که ناز د زندګۍ دے نیاز د بندګۍ دے

تکمیل د هر یو ذکر دے مولا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

ځیلے که حالاتو ډېر لایقه کام په کام یم
عاجز یمه مسکین یم ددغه در غلام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ په احترام وومه ولاړ په احترام یم

یادومه تل په مینه خپل اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

تعـبیر

په هر قدم زه وسعتونه د عرفان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "بابا عبدالرحمان" نه قناعت زده کړے
ما د "خوشال بابا" د فکر نه غېرت زده کړے
ما د "حمید بابا" د خیال نه نزاکت زده کړے
د "علي خان" نه مې اظهار د محبت زده کړے

زه په مکان کې فلسفې د لامکان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "حمزه" نه فلسفې د دلدارۍ زده کړې
د "قلندر" نه مې قیصه د خوددارې زده کړې
د "سمندر" نه مې ټپه د بېدارۍ زده کړې
ما د "خاطر" نه رنګینې د شاعرې زده کړې

زه په مجاز کې تدبیرونه د وجدان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "سایل" نه د احساس نزاکتونه زده کړه
ما د "مجذوب" نه د خوبونو تعبیرونه زده کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "غازي سيال" نه مې د حُسن تفسيرونه زده کړه
ما د "اندېش" نه د ژوندون حقيقتونه زده کړه

د "ګران" وينا د جذباتو دبستان لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

هرڅه مې زده کړه خو له ځانه زه خبر نه شومه
لمبه لمبه شومه اېره شومه سره زر نشومه
پاتې کونجکه شوم ارمان دے چې ګوهر نشومه
چې لايق نه شومه نو ستا د زړګي سر نشومه

لا په منزل پسې خاپونه د "کاروان" لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

کربنې

زه شاعر يم ستا خندا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

ته چې مخ له مانه واړوې خفه شې
ماته نۀ ګورې د ځان سره غصه شې
تانه ځار شمه همدا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

کله کله چې ما اووينې شرمېږې
وارخطا شې په خبرو نه پوهېږې
دا پښتو او دا حيا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې غواړم د مولانه په سلګو کې
د بېلتون په ناقراره تورو شپو کې
هر يو سوال هره دعا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې کله لېونې لوظونه هېر شي
ګومانونه دې د حُسن نه چاپېر شي
لېونۍ دغه سودا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

دا چې کړې مو لايقه محبت دے
نور څه نه دي ټول د زړونو برکت دے
ښه پوهېږمه هره ساه مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

سوال

خير که زه خفه يم خو ياران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

نشته پروا نشته که په اور مې سوزوي مينه
ټوله ټوله شپه مې بې اختياره زوروي مينه
ما لکه ماشوم په چغو چغو ژړوي مينه

لا دې نور رسوا شم خو جانان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دې په سلګو کې د چا سترګې يادوم مدام
زه دې چې خيالونو کې عکسونه جوړم مدام
زه دې ټول وختونه په لمبو کې تېروم مدام

هر څه قبلووم خو دوران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

زه په لېوني زړګي لا نور ستم کولے شم
لا خو ډېر دردونه په خندا باندې زغملے شم
لا خو طوفانونه په سينه کې ځايولے شم

لا دې نور کړېږم خو جهان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

کله مې لايقه خوري هر دم د عاشقانو غم
کله راسره شي ټوله شپه د رقيبانو غم
کله د بې کوره کړېدلو ملنګانو غم

واړه مئينان دي مئينان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

لټون

هاغه حجرې هاغه ګودر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فرشتو به ئې تماشه کولې
چې ښائېستونو به ئې قیصې کولې
هاغه د کلیو مازیګر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

چې سادګي حېرانېدله ورته
چې زندګي به پسخېدله ورته
هاغه ټپه ټپه منظر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

هاغه خړ پړ کچه کچه کورونه
کږې کوڅې ساده ساده کورونه
هاغه "اتڼ" هاغه "اشر" څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

داسي تاله واله کړم چا "لایقه"
ولې شوم داسې د خندا "لایقه"
څه شوه پښتو هاغه سنګر شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدبختي

په يو کور کې اوسېږو خو د يو بل نه پردي يو
مونږ څومره لېوني يو
لوبېږو د بل لاس کې د اغيارو ګوډاګي يو
مونږ څومره لېوني يو

بې سوچه بې دليله — يو بل په کاڼو ولو
د نورو په يارۍ کې — مونږ خپل په کاڼو ولو
په دام د نفرتونو کې پاخه پاخه بندي يو
مونږ څومره لېوني يو

په غټو غټو ګورو — "پښتو" مو سر تورېږي
وجود مو تاله کېږي — خاپونه مو ورانېږي
خو بيا هم نه وينېږو بې عمله "مېړني" يو
مونږ څومره لېوني يو

منزل رانه خطا دے — روان يُو په تيارو کې
احساس راسره نشته — سوځېږو په لمبو کې
په تشو ګمانونو باندې ساه اخلو ژوندي يو
مونږ څومره لېوني يو

هله به د سيالۍ شو — چې کور زمونږه يو شي
چې يو مو "انغرے" شي — چې "شکور" زمونږه يو شي
"لايقه" که ببل يو خو د يو نيکه بچي يو
مونږ څومره لېوني يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لر و بر

"کابل" که "پېښور" دے　　"زابل" که "اشنغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"مردان" دے که "نوښار" دے　"کونړ" که "ننګرهار" دے
که "سوات" که "هزاره" ده　　"هرات" که "قندهار" دے
"کوهاټ" که"میران شاه" دے　"هلمند" دے که "تخار" دے
زما د مینې کور دے　　"بولان" که "لواغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

که "ژوب" دے که "پشین" دے د خپل تاریخ امین دے
"قندوز" دے که "لغمان" دے　په مینه کې رښتین دے
"چمن" دے او که "کوېټه"　　پرې خیال زما رنګین دے
"وانه" ده او که "ټانك" دے　زما د زړګي سر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"پغمان" دے او که "دیر" دے زما د خیال تعبیر دے
"چترال" دے که "پکتیا" ده　ښائیست یې بې نظیر دے
لېمو کې مې غړېږي　　د "بنو" خپل تصویر دے
د "کرك" خورې دشتې　　خپل حُسن سراسر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

هر خوا دې وي اباده　　چې چرته پښتانه دي
د لوئې بابا نمسي دي　　له هر چا نه درانه دي
"لایقه" ننګیالي دي　　زما دي د چا نه دي
د مینې علامت دے　　حجره ده که ګودر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

په ما له خپله ځانه ګران دي "اورکزي" پښتانه
خوارہ خوارہ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

جګې دې اوسي همېشه د "ختټکانو" شملې
د غېرتیانو، ننګیالو او باتورانو شملې
د چا نه کم نه دي غېرت کې "اپریدي" پښتانه
خوارہ خوارہ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

که دي "خلیل" او که "مومند" د سیالو سیال نه لري
زما "شینواري" هم په مینه کې مثال نه لري
درانه درانه دي "سدوزي" او "احمدزي" پښتانه
خوارہ خوارہ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

که "بېټنیان" دي که "مروت" دي که "داوړ" ننګیالي
که "مندوخېل" دي که "کاسیان: دي همه "لوړ" ننګیالي
"وزیر" مې خوښ دي هم مې خوښ دي "بنوسي" پښتانه
خوارہ خوارہ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

واړه قامونه چې پراته دي د بابا په وطن
تا له واله "لایقه" دلته کې زما په وطن
اباد دې اوسي ټول ښاغلي توریالي پښتانه
خوارہ خوارہ راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیـــبر

دغه "خیبر" دے دا دره د ننګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه کاڼو کې زمونږه د غېرت نښې دي
قدم قدم د لوړ همت او شجاعت نښې دي
دا د "میرویس" د "احمدشاه" د مېړنو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه لاره ډېر غاوره سرداران راغلي
کفن په سر باندې سرتېري باتوران راغلي
دا د تاریخ د لویو لویو جنګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

دلته په هره سادګي کښې وفا لاډېره ده
دلته د مینې په جذبو کې حیا لاډېره ده
دغه د حُسن د رنګونو د سیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه خاوره اغیار کله بلوسېدلے نه شي
دغه عظمت ته عظمتونه رسېدلے نه شي
"لایقه" دا د باوقاره "پښتنو" خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس

دلته د ژوند هر یو مازیگر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته خواره شوي هر طرف ته نفرتونه دي
دلته کې ده وېره، دښمني ده، وحشتونه دي
دلته کې ډاکې دي فرېبونه دي قتلونه دي

وينې وينې پروت دے برابر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته يتيمان په بازارونو کې نهر گرځي
دلته په انصاف پسې بې وسه در په در گرځي
دلته کې وحشيان په رڼا ورځې بې خطر گرځي

شپې سلگو نيولي دي، سحر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته په هر مخ ده پُراسراره خاموشي خوره
دلته په هر زړه ده ناقراره مايوسي خوره
دلته په هر ذهن د مُودو نه بې حسي خوره

سوچ نظره شوے دے، "نظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

اوس هاغه خوندونه د "تهکال" او "کابلۍ" نشته
نه د "صدر" خوند شته هم مزه د"لاهورۍ" نشته
شته "قيصه خوانۍ" خو اوس يې هاغه رنگينۍ نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کېنټ" نظره شوے، "کهېنه ګهر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

نه هاغه یاران شته نه حجرې نه محفلونه شته
نه د جونو ټپل شته نه میلې نه ګودرونه شته
نه چرته شوخي چرته مستي نه اتڼونه شته

دلته د رنګونو هر "منظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي "پېښور" نظره شوے دے

دا د "عابد جان[1]" او د "سایل[2]" د ارمانونو ښار
دا د شنو خالونو، لوپټو او اوربلونو ښار
دا د پسرلو، محبتونو او ګلونو ښار

پوهه یم "لایقه" سراسر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

---

۱ ـ ښاغلی فضل سبحان عابد
۲ ـ ښاغلی رحمت شاه سایل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقیدت

دا مې دعا ده خدائې دې مکړه له نظره
زما نیازبینه پېښوره
په ما خوږه لګي دا ستا هره سندره
زما نیازبینه پېښوره

چې کله سترړے سترړے راشم
دا ستا په غېږه کې دمه شم
ستا په ګردونو او لوګو کې
په غزېدلو پښو اوده شم
لکه د مور دې مینه ډېره زوروره
زما نیازبینه پېښوره

مانه دے خپل کلے هېر شوے
چې ستا لمن ته یم راغلے
ما دې ښائیست تل په ټپو کې

د زړګي سره دے ستائیلے
ته څومره خوږ یې د رنګونو جادوګره
زما نیازبینه پېښوره

ستا په خوره وره سینه کې
زما ځواني په نغمو سر ده
هره زره دې په ما ګرانه
د تاریخونو نه خبر ده
زه دې "لایق" یم زما جان زما ځیګره
زما نیازبینه پېښوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د خط ځواب

زما نیازبینې نازولې مورې
د وخت بادونو زورولې مورې
یوه لحظه دې هېرولے نه شم
زړه کې مې اوسې زما ښکلې مورې

تا که زما مسافري ژړوي
ما هم دا خپله بې وسي ژړوي

زړه مې راډك شي چې بچې یادوم
د خپل وطن مازیګري یادوم
ناقراري مې لا سېوا شي مورې
چې د خپل کلي پسرلي یادوم

نه په روژه نه په اختر پوهه شوم
نه په سحر او مازیګر پوهه شوم
په سرو لمبو کې مې تېرېږي عمر
په اسوېلو کې مې بادېږي عمر
نه مې خندا نه مې ځواني اولیده
په مجبورو کې مې لوغړېږي عمر

زه چې نهر یم پښتونخوا څه کووم
د خود غرضو په دنیا څه کووم

چې شم یوازې په سلګو وژاړم
زه د تقدیر په فیصلو وژاړم
پردي وطن کې تر سحره پورې
غني مولا ته په ګیلو وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته را یاده شې دمه شم مورې
لکه ماشوم غلې اوده شم مورې

ما په دعا کې هر ماښام یادوه
مورې په مینه مې مدام یادوه
زړه چې له تا نه صبرولې نه شي
دا لېونې دې ګام په ګام یادوه

څو به ملګرې مې سودا وي مورې
څو به دا سترې ژوند زما وي مورې

نور مې همت د جدایۍ نشته دے
راکې برداشت د تنهایۍ نشته دے
ستا په حیا مې دې قسم وي مورې
بې له تا خوند د زندګۍ نشته دے

دعا کوه چې بېرته بیا راشم
ستا "لایق" تا له په خندا راشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادت

داسې هر چا وئيلي ټولې دنيا وئيلي
هر يو پادري وئيلي پنډت ملا وئيلي
چې د ژوندون د نفرتونو نه نفرت مينه ده
بس عبادت مينه ده

مينه زوال نه لري نه لري سيال نه لري
چې محبت ونه کړي هډو جلال نه لري
د هر يو خوب د تعبيرونو حقيقت مينه ده
بس عبادت مينه ده

مينه اغاز د حُسن مينه دے راز د حُسن
دا د ښائيست فلسفه اصل جواز د حُسن
په کائيناتو کې د مينې "علامت" مينه ده
بس عبادت مينه ده

مينه سکون دے مينه مينه ژوندون دے مينه
هر يو انداز بدلوي داسې ترون دے مينه
ددې حالاتو په لمبو کې صداقت مينه ده
بس عبادت مينه ده

مينه ځلا د فکر مينه بقا د فکر
مينه قرار د ذهن مينه ښکلا د فکر
په لېونتوب کې د بخنې ضمانت مينه ده
بس عبادت مينه ده

راځه چې مينه اوکړو قيصه شيرينه اوکړو
دواړه يو بل ته اشنا خبره سپينه اوکړو
زما "لايقه" د وختونو ضرورت مينه ده
بس عبادت مينه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه

نه پوهېدل پېژني   نه صبر ېدل پېژني
په محبت کې په حساب نه په کتاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

همېشه خپله کوي   د چا منت نه مني
ورسره څه اوکړمه   چې نصيحت نه مني
لېونے ژوند مې ترې ټول عمر په عذاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

تا رانه غواړي اشنا   هر وخت ضدونه کوي
کله سلګو نيولے   کله دردونه کوي
ستا په يادونو کې چې شپه او ورځ غرقاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

ما که په ډېره مينه   دده رضا کړې ده
خوده په ما پورې تل   ډېره خندا کړې ده
چې مې په دومره بې وسۍ کې هم نواب دے
زړګے زما خانه خراب دے

دا چې شاعر شومه زه   ټوله ګناه دده ده
چې محبت مې کړے   دغه سزا دده ده
"لايقه" پوهه چې د حُسن په شباب دے
زړګے زما خانه خراب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغـــاوت

نه مو خطا کړې ده نه مو ګناه کړې ده
د هر رواج نه مو په نره بغاوت کړے دے
مــونږ مـــحبت کـړے دے

زمــــونږ فـــکرونه بـــدل
زمـــــونږ خیـــالونه بـــدل
زمــــونږ سوچـــونه بـــدل
په هر قدم مو د وفا په نوم غیرت کړے دے
مـونږ محبت کـــړے دے

یـــوو بـــې پـــروا لـــېوني
مـــونږ د حیـــا لېونـــي
مـــونـــږ د وفـــا لېوني
په کاڼو زړونو مو بې تاجه حکومت کړے دے
مـــونږ محبت کړے دے

مـــونـــږ نـــازولې مینه
مـــونـــږه پـــاللې مـیـــنه
ځـــکه مـــو ښکلې مینه
تل مو د ژوند د نفرتونو نه نفرت کړے دے
مـونږ محبت کړے دے

مـــــونږ بــــه دوران یادوي
مــــونږ بـــه جهان یـــادوي
مـــونږ بـــه یاران یادوي
"لایقه" ننګ مو د سرونو په قیمت کړے دے
مونږ محبت کـړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواهش

په سترګو کې مې ځای کړه په لېمو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ما تا پسې جانانه په سلګو سلګو ژړلي
تر نیمو نیمو شپو پورې مې ستا لارې څارلي
احساس کې مې ول ول که په جذبو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دا خلق ټول د مینې د جذباتو قاتلان دي
زما او ستا د ګرمو احساساتو قاتلان دي
په اوښکو کې مې ځای که په سلګو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ته ګوره د حالاتو سره اُورونه راپسې دي
تهمت په سر ولاړ دے پېغورونه راپسې دي
ما پټ که د ښائیست په پلوشو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

په هره یوه ساه کې مې ارمان ټپه ټپه که
سینه کې مې د مینې دا طوفان ټپه ټپه که
"لایق" مې د اوربل که زولنو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دُعـــا

زه به دعا کړم، ته هم دعا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

پوهېږم ګرانه، دا جدايي ده
دا پېغورونه، دا رسوايي ده
پټ به ژړېږم، پټه ژړا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

تا نه خبرېږم، سوځېږي هلته
زه هم يوازې، کړېږم دلته
صبر به کومه، صبر اشنا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

ټوله شپه کېنم، په چغو ژاړم
تا په سلګو کې، له رب نه غواړم
مانه دې هېره، ټوله خندا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

نه صبرېدے شې، نه صبرېدے شم
نه ته راتلے شې، نه زه درتلے شم
دے مجبورو مو، خُونه تباه کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

زه "لايق" ستا ووم، زه "لايق" ستا يم
نه بي وفا ووم، نه بې وفا يم
باور په تا کړم، باور په ما کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیګر

بیا لړې راخورېږي، پرېشانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

د غرونو په سرونو، د نمر سترګه ډوبېږي
مارغان هم ډلې ډلې، ځي جالو ته ستنېږي
شکونه مې زیاتېږي، بدګمانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

پټېږي ستا د کلي، کورونه په لوګو کې
ما دوه سترګې ځلور کړې، څوك نه ښکاري کوڅو کې
خورېږي مایوُسیانې ورك له ځانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

په مخ مې رڼې اوښکې، قطار قطار بهېږي
بې صبره انتظار مې، په سترګو کې غړېږي
راځې به کله جانه بې عنوانه مازیګر دے
زه ستا لارې ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

ما ټوله دنیا پرېښوه، په نره ستا دپاره
"لایقه" بیا هم پاتې، محروم یم له دیداره
ته ګوره څه بې کیفه، بې له تانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه جانانه مازیګر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاصلې

چې دې پاتې په ژړا کړم تا د خلقو د خندا کړم
وايه کوم طرف ته لاړشم په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د کلي په کوڅو کې زما ستا خبرې کېږي
جوماتونو هم حجرو کې څه بلا خبرې کېږي
هر څوك خپله خپله وايي "تا اشنا" خبرې کېږي
د يارانو نه خبرېږم "تاروا" خبرې کېږي
څه ګيله به د دنيا کړم په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

ستا خبرې يادوومه اوس مې بله سودا نشته
دا په ما چې څه تېرېږي دې کې ځاى د وينا نشته
مينې داسې لېونے کړم په خپل ځان مې پروا نشته
وهم چغې داسې وايم نشته چا کې وفا نشته
کله دا کړم کله دا کړم په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د ژوند څه مزه نشته بس خو شپې دې سبا کېږي
تنهايي مې د بدن نه د لمبو شان چاپېرېږي
محلونه د ارمان مې رانړېږي، راغورزېږي
بې صبري چې مې سېوا شي ګُمانونه مې زياتېږي
تهمتونو دې تباه کړم په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

زه چې داسې په سلګو يم ته به هم نشې خوشحاله
ستا به هم خوبونه ورك شي ته به هم ګرځې ملاله
څه به خوند څه به مزه وي چې ستومانه راشې ماله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل "لایق" به پیدا نه کړي   که زړګے ورکړې هر چا له
که له ځانه دې جدا کړم   خو بیا هم درته دعا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

تنهایي

ماښیګر چې نمر د غرونو پناه کېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

تنهائي مې په ساګانو کې ول ول شي
ارمانونه مې په ساندو کې بدل شي
هر یو ګام د زندګۍ راته مقتل شي

امیدونه چې مې رو په رو خورېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ټول خوبونه مې لېمو کې شي ټالونه
شي ژوندون مې بې عنوانه حسرتونه
د یقین سره مې مل شي ګُمانونه

"لېونتوب" مې لېونتوب ته حېرانېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د خیال سره د خیال په نیلۍ ګرځم
چورلکونه خورم په شان د سیلۍ ګرځم
وارخطا د حادثو په بلۍ ګرځم

ستا تصویر راجوړومه خو ورانېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

خپل "لایق" د تورو شپو نه رابهر که
یو بندي د زولنو نه رابهر که
یو دلیل د فلسفو نه رابهر که

څو به داسې په اوُرونو کې لوغړېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرض

خپل دے که پردے د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

څوك کړي فريبونه د يارۍ په نوم
څوك کوي چل ول د فقيرۍ په نوم
څوك وهي مالونه د ورورۍ په نوم

روغ هم لېونے د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

څوك د سترګو جنګ کې چالاکي کوي
څوك په تول پارسنګ کې چالاکي کوي
څوك په شرنګا شرنګ کې چالاکي کوي

زوړ دے که زلمے د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

څوك په شاعرۍ کې خپل غرض کوي
څوك په فنکارۍ کې خپل غرض کوي
څوك په رهبارۍ کې خپل غرض کوي

"خان" دے که "بالکے" د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مینه چرته وفا چرته ده
دلته پښتو چرته حیا چرته ده
وایي "لایق" دلته ادا چرته ده

"جان" دے که "لالے" د غرض اوربے دے
دلته هر سړے د غرض اوربے دے

لېونتوب

ستا تصویر مې په سلګو کښې
په سینه پورې نیولے
لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

چې مې خوا ته څوك نزدې شي
تصویر پټ کړم اوبوربنېږم
ګُمانونه راسره شي
د خپل سیورې نه وېرېږم
شاته ګورمه روان شم
ساه نیولے غلے غلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

کله ودرېږم یو خوا ته
په هوا کرښې راکاږم
د زړګي په آئینه کې
په خندا کرښې راکاږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ځان سره موسکے شم
کله ځان له ژړېدلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

چې مې مينه رسوا کېږي
خپل پردے راپورې خاندي
هر څوك ماته ګوته نيسي
هر سړے راپورې خاندي
ورته ډېر څه وئيل غواړم
ولې هېڅ نه شم وئيلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

څه کانې راباندې شوي
زه پخپله نه پوهېږم
ته هم پټه پټه ژاړې
داسې اورمه خبرېږم
ستا "لايق" يم زما مينې
زه دې نشم هېرولے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

څړیکې

چې مې سینه کې زړګے، کله دردونه کوي
ستا جدائي زما نه، ډېر تپوسونه کوي
زه دې تصویر سره خبرې په بیا بیا کوومه
ځان ته ښېرې کومه، تاته دعا کوومه

ستا په خاپونو پسې، په ګودرونو ګرځم
هر یو محفل ته ځمه، په زیارتونو ګرځم
د ارمانونو په هر ځلي واویلا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زه چې یوازې کېنم، تا په سلګو یادووم
ستا لېونۍ خبرې، تر نیمو شپو یادووم
لاړ دې ځارمه زه آهونه په بیا بیا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

کله د سیند په غاړه، فکرونو وړے ناست یم
کله خورو دشتو کې، سوچونو وړے ناست یم
ستا د یادونو په لمبو کې ژوند اشنا کوومه
ځان ته ښیرې کوومه، تاته دعا کوومه

زما په ژوند کې هڅو، څه مزه پاتې نه ده
څه اُمید پاتې نه دے، څه اسره پاتې نه ده
په ناخوالې د لېوني زړګي رضا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

راشه تپوس مې اوکه، دا جدایي مې وژني
د مایوسۍ په چړو، دا تنهایي مې وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه "لایق" یم انتظار دې خامخا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

خـوبونه

د تورو غرونو نه پناه جانانه
اووایه څنګه ئې زما جانانه
لېونۍ زړه دې تنګوي او که نه
چرې ما هم دریادوي او که نه

اوس چې زما او ستا خبرې کېږي
ګرانې د کلي مشران څه وائي
په ګودرونو ستا همزولې جُونه
اووایه تاته په ایمان څه وائي
مور چې دې کله پرېشانه ویني
تاته په "جي" او په "قربان" څه وایي

درته زما ذکر کوي او که نه
تا په سلګو کې پویه وي او که نه
چې ما او تا به پکې یو بل لیدل
جانانه هاغه پسرلي څنګه دي
چې به ئې زه همېش په کاڼو ویشتم
د کلي هاغه لېوني څنګه دي؟
چې به یې زمونږه ریباري کوله
هاغه ساده شان ګلالي څنګه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپسې اوښکې تویه وي او که نه
زما خاپونه ښکلوي او که نه

ته رواجونو په کور کېنولې
زه بې وسۍ د کلي اووېستمه
ته د حالاتو نه مجبوره شولې
زه غریبۍ د کلي اووېستمه
چې محبت کړمه رسوا "لایقه"
خپلې نېستۍ د کلي اووېستمه

زما ارمان دې ژړوي او که نه
درته خوبونه تخنوي او که نه

جانان

زړه مې خوري ټوپونه وارخطا یمه
وایمه رښتیا حالونه وایمه
غږ د لېونۍ مې اورېدلے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

پوهه چې په ځان او جهان نه یمه
دغه یو اظهار لېونے کړے یم
اوس چې زه په ګټه تاوان نه یمه
پوهه یم اقرار لېونے کړے یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې د مستۍ نه په هوا يمه
ورك له خپله ځانه خامخا يمه
ضد مې ګلالۍ مينې منلے دے
ماته يې نن بيا جانان وئيلے دے

دا چې مې سېوا ده د زړګي درزا
خيال کې مې بيا هاغه شوخي ځي راځي
دا چې مې ساه ساه ده د زړګي درزا
ستړګو ته مې هاغه مستي ځي راځي

دا چې د خپل ځان سره ګويا يمه
دا چې زه هر چاته په خندا يمه
حُسن مې په ذهن غوړېدلے دے
ماته ئې نن بيا جانان وئيلے دے

نن ئې چې په مينه راته وخندل
ملا د هر رقيب پوهېږم ماته شوه
بيا ئې چې خواږه خواږه راوکتل
لاړه د غماز خُونه ميراته شوه

داسې چې "لائيقه" بې پروا يمه
کوږ له خياله ګرځمه بادشاه يمه
يو تصوير مې زړه پورې نيولے دے
ماته ئې نن بيا جانان وئيلے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهايي

چې پکې ته نه ئې جانانه
زما په دې کلي کې څه دي؟
د زړګي سره بې له تا نه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې زړه لګي په سپرلو کې
نه د ګلونو په ورشو کې
ګرځم يوازې پرېشانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې خوښېږي اتڼونه
نه مې چينې او چنارونه
لاړ ورکه شوې ده له مانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

بلا دې واخلم چې ته لاړې
کړې دې د کلي کوڅې شاړې
چې مې د زړه دنيا شوه ورانه
زما په دې کلي کې څه دي

پردي پردي دي ښائيستونه
هم دي نيمګړي محفلونه
"لايقه" بې د خپل ارمانه
زما په دې کلي کښې څه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـذبې

کړه له خیاله ګرځې د مستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

په غټو غټو سترګو کې د مینې جهانونه
په سپین ګلابي مخ د منګرو زلفو ټالونه
خبرې په خوند خوند لکه ورېږي چې ګلونه

نادانې د نادانې زندګۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو له ځوانۍ نه دې قربان شم

په سرو سروټکو شونډو کې غاښونه ملغلرې
ستا پوزه محرابي ده جوړه شوې په هنر ئې
ستا غاړه صحرایي ده خمارونه سراسر ئې

سپرلي درته پسخېږي د شوخۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

باڼه لشې لشې لکه باټ کړي نشترونه
پاسته پاسته لاسونه نرۍ ګوتې قلمونه
ستا خپې لکه د زرکې د خارو شان قدمونه

ئې ټوله مینه مینه د راستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

ګلاب ګلاب ښائیست دې هم غزل دے هم ټپه ده
نشه نشه نظر دې د رنګونو پلوشه ده
"لایقه" د صفت ئې هره ساه دې پښتنه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازبينې ملالۍ د خوددارۍ نه دې قربان شم
زړګې ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

فيصله

د حُسن تصور به ستا د مخ په ننداره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

رنګونه به راټول کړم | د ژوند د پسرلو نه
ګلونه به راټول کړم | د فکر د ورشو نه
خوبونه به راټول کړم | د سترګو د لېمو نه
دردونه به راټول کړم | د زړه د زلزلو نه

دا هرڅه به جانانه ستا ځوانۍ ته غرغره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ستا فکر مې يوسي | ساګانې به نغمې کړم
غمونه به پخلا کړم | سلګۍ به پلوشې کړم
ټپه چې شوګېرې شي | فکرونه به ډيوې کړم
په خپلو ژړېدو به | رالنډې فاصلې کړم

د ستورو خاموشۍ به دې ځوانۍ سره جرګه کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ته راسره نه يې | وختونه به ايسار کړم
ستا لارو ته به ګورم | رنګين به انتظار کړم
ګرېوان د محرومۍ به | جانانه تار په تار کړم
شوخي به محبت کړم | مستي به درنه زار کړم

"لايقه" رقيبان به د خپل ځان په وير اخته کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاپونه

تصویرونه جوړوومه، تصویرونه ورانوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

کله اوخاندم سپوږمۍ ته، کله ستورو ته ګیلې کړم
کله ځان سره ګونېږم، کله سر وهم ښېرې کړم
تېر وختونه یادوومه، رنې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

مازیګر چې د نمر سترګه، ځي له غرونو پناه کېږي
تنهایي مې د زړګي نه، د لمبو شان چاپېرېږي
هر خوا سترګې ګرځوومه، ستا خاپونه لټوومه
تېر وختونه یادومه، رنې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

تا وئیل چې زه به راشم، ته زما لارو ته ګوره
زه ننګیاله پښتنه یم، خامخا لارو ته ګوره
بس کلونه شماروومه، دنیا کله خبروومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

زه "لایق" یوازې ناست یم، تېر وختونه مې یادېږي
د خپل کلي چنارونه، ګودرونه مې یادېږي
ارمانونه سوزوومه، په سر خاورې بادوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــور

ته د مینې انتها ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

زۀ چې کله ستړے ستړے کور ته راشم
ستا په غېږه کې سر کېدمه دمه شم
د دنیا د هر یو غم نه بې پروا زه
تاته ګورم په مزه مزه اوده شم

که زه ستا یم ته زما ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې دې لاس کله دعا ته پورته کېږي
نو زما د زندګۍ سوالونه غواړې
په سجده باندې پرته ئې تر سحره
ته زما د کامیابۍ سوالونه غواړې

بې غرضه تمنا ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې ناروغه شم نو ډېره وارخطا ئې
په سپین مخ دې ډېر رنګونه الول شي
لاس دې رپي سپېلنې راته لوګے کړې
چې په زړه کې دې شکونه الول شي

که دې ساه یم زما ساه ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ته نه وئې زما مورې زه به نه ووم
ستا د ذات له برکته زما ځان دے
دا هم ستا د لارښودنې نتیجه ده
چې "لایق" یم هر منزل راته اسان دے

سراسر رڼا رڼا ئې زما مورې
ماته ګرانه له چا ئې زما مورې

اعتماد

دا مې باور دے لېونے زړه صبرولے نه شې
ما هېرولے نه شې
بغیر له مانه د چا سترګو ته کتلے نه شې
ما هېرولے نه شې

ډېرې توبې اوباسې ډېر سوګندونه اوخورې
ځان سره غلې غلې ډېر قسمونه اوخورې
خو محبت په نفرتونو بدلولے نشې
ما هېرولے نه شې

کوې چې ستورو سره تر نیمو شپو خبرې
څه په ژړا خبرې څه په سلګو خبرې
خو څه خبرې دې په شونډو راوستلے نه شې
ما هېرولے نه شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې درته یاد شمه زه　　نو ستا شي مل غمونه
کله سوچونه کوې　　کله چیچې نوکُونه
واردې خطا شي سمه ساه هم اخیستلے نه شې
ما هېرولے نه شې

که ډېر وختونه تېر شي　　بیا به هم ما یادوې
خپل لېونے "لایق" به　　په هره ساه یادوې
بله نامه دې د زړګي په سر لیکلے نه شې
ما هېرولے نه شې

ډیــوې

په مخ مې رڼې اوښکې ګرمې ګرمې بهېدلې
چې ته مې یادولې
خیرې مې خپل نصیب ته په سلګو سلګو کولې
چې ته مې یادولې

وئیلے درته نشم　　څه ګرانه جدایي وه
خوره مې په خیالونو　　جانانه تنهایي وه
ډیوې مې ستا په طمع تر سحره بلولې
چې ته مې یادولې

راتلل چې مې زړګي ته　　شکونه، ګُمانونه
ستا غم به رانه تاو کړه　　تاوده تاوده لاسونه
قسم مې دې په خدا ے وي که د خیاله مې وتلې
چې ته مې یادولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ چې ستا په طمع　　　زه کله وم جانانه
دنیا مې لېونتوب ته　　　رښتیا وه حق حېرانه
لمبې د جدايۍ مې له بدنه تاوېدلې

چې ته مې یادولې

ستا نوم به مې په شونډو　　　خاموشه شان تېپه شوه
د مینې هره ساه به　　　د حُسن پلوشه شوه
جذبې به مې "لایقه" ارمانونو تخنولې

چې ته مې یادولې

تپوس

دا چې دومره ضد کوې　　　ما له ځانه بېلوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

چې خوبونه دې لېمو کې　　　تر سحره ازغي کېږي
ستا خیالونو ته به راشم　　　هره ساه به دې لنډېږي
یو تصویر به جوړوې　　　یو تصویر به ورانوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

چې زما څوك تپوس وکړي　　　کله ستا نه په محفل کې
سرې لمبې به دې شي پورته　　　یه جانانه په ګوګل کې
ته به اوښکې پټوې　　　بهانې به جوړوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

تنهایي چې دې په ذهن　　　مازیګر کې راخوره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر سکون به درنه لاړ شي   هر ګُمان به درسره شي
مخ او سر به شوکوې   بس هم ما به یادوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه   ما به څنګه هېروې؟

* * *

تانه ځار شمه "لایقه"   لېوني خویونه پرېږده
لوئې آزار به درپسې شي   دا فضول ضدونه پرېږده
مینه څله زوروې
غم مې ولې زیاتوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه   ما به څنګه هېروې؟

پوښتنې

خفه خفه ګرځې له مانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

هېڅ نه پوهېږم د زړه سره چې ګناه مې څه ده
غلطي مې څه ده خبر نه یمه خطا مې څه ده
هره خبره کوې ورانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

شوخي دې څه شوه مستي څه شوه خنداګانې څه شوې
نازونه څه شو نخرې څه شوې اداګانې څه شوې
زما د ټول عمر ارمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې راډک شي کله کله چې زه تا یادوم
هاغه خوږې خوږې خبرې دې بیا بیا یادوم
بلا دې واخلم زما ځانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

زه خو هم ستا هاغه "لایق" یمه بدل نه یمه
بغیر له تا نه زما مینې مکمل نه یمه
ولې یې داسې بدګُمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

امکان

ته چې زلفې په رخسار دانه دانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

خامخا به بلا سترګې درپسې وي
چې د ښکلو ښکلو سترګو یارانه کړې

ستا نازونه مکېزونه اداګانې
الول دې په لېمو کې خنداګانې
لور په لور د تورو زلفو خوشبويانې

هر نظر په یو نظر کې مستانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې موسکۍ شي ښکته ښکته غلې ګورې
سرې لمبې د ښائيستونو کړې راپورې
تانه ځار شمه رښتيا د سپوږمۍ خور ئې

څومره خوند کوي چې جوړه بهانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

ناقراره شان مستي لرې ځوانۍ کښې
قيامتونه دې پټ کړي په شوخۍ کښې
ثاني نه لرې په ټولې دنياګۍ کښې

ستا "لايق" يم ګُلې ما به ديوانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

جذبې

زما ساده جانانه	په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مينه راته ګوره
چې ستا مينه زما شوه	قبوله مې دعا شوه
خوبونه مې رښتيا شو	رنګينه مې دنيا شوه
خفه نشې له مانه	په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مينه راته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه تماشې کړي　　　رنګونه تماشې کړي
زمونږ د پاکې مینې　　　وختونه تماشې کړي
مونږ کم نه یو له چانه　　　په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه　　　په مینه راته ګوره

خندا دې قیامتونه　　　وفا دې ټکورونه
په زړه مې رسا لګي　　　کاته دې تندرونه
لوګے دې له حیا نه　　　په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه　　　په مینه راته ګوره

زه ستا یم ته زما یې　　　زما په تن کې ساه یې
"لایقه" یم نیمګړې　　　چې ته رانه جدا یې
تا غواړم د مولانه　　　په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه　　　په مینه راته ګوره

انـــداز

وهې په زنه شنه خالونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

یو دې شوخي ده په خندا کښې
بل قیامتونه په ادا کښې
اخلې په چل چل قدمونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

خواږه خواږه چې راته راګورې
درنه لوګے د سپوږمۍ خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوې نازونه مکېږونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

ستا د مستۍ خبرې کېږي
ستا د ځوانۍ خبرې کېږي
درپسې نشې نظرونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

بې غمه ګرځې بې پروا يې
خو د "لايق" په تن کې ساه يې
چې وايې نخلې ازارونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

پــرون

رانه به هېر وو سحرونه ماښامونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو
نه خودغرضي وه، نه دهوکې، نه فرېبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

مونږ به قيصې کړې د دېوانو
د ښاپېرو او د پېريانو
تر نيمو شپو پورې به نه راتله خوبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

په وړه خوله وړې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته دي يادې ستا سندرې
هم په نكريزو باندې سره واړه لاسونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

كله كوڅو كې چندروګانې
كله ګودر كې خنداګانې
كله په ونو كې كاږه واږه ټالونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

لكه د خوب ليده وو تېر شُو
خواږه د مينې مو ګنډېر شُو
"لايقه" هاغه ورځې بيا بيا يادومه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

دهوكې

يارانو دهوكه راكړه   دوستانو دهوكه راكړه
د ژوند په لاره ډېرو اشنايانو دهوكه راكړه

دلاسه له ملګرو، رسوا ومه رسوا شوم
بدنام شومه په كور كې، د كلي د خندا شوم
ښاريانو دهوكه راكړه   هندكيانو دهوكه راكړه
خبر له ځانه نه شومه سواتيانو دهوكه راكړه

هغوى مې زړه سورى كړو، په چا مې چې اتبار وو
هغوى راسره اوكړه، چې سر مې له چا ځار وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خُوبانو دهوکه راکړه   ګلانو دهوکه راکړه
پردو ته به څه وايم چې خپلوانو دهوکه راکړه

له ښته چا حلال کړم ښکاره په اشنايۍ کښې
چا چل راسره وکړو صفـا په ورورلۍ کښې
پيرانو دهوکه کړه   شيخانو دهوکه راکړه
"لايقه" په چل چل کې ګنړکپانو دهوکه راکړه

اقــرار

ته زما زندګي   زه يم ستا زندګي
خدا ے مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

هره ساه کې مې ته   هم دُعا کې مې ته
په سلګو کې راځې   په خندا کې مې ته
زار له تا زار له تا، په بيا بيا زندګي
خدا ے مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

ئې تعبير د وفا   هم تفسير د وفا
زه نازيږم په تا   ئې تصوير د وفا
ستا وفا زندګي، ستا حيا زندګي
خدا ے مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول وختونه ګواه　　　　دي رنګونه ګواه
په هر لوري خواره　　　　ښائیستونه ګواه
نه تېرېږي له تا ، نه جدا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

چې ارمان شوې زما　　　　نو جانان شوې زما
یکه زار شوې زما　　　　یه قربان شوې زما
شوه "لایقه" ټپه په رښتیا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

سیوري

چې کله شم یوازې په بیا بیا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

چې کله پېغلې جونه د سیالۍ سندرې وائي
شوخي چې اننګو کې د شوخۍ سندرې وائي
ځواني چې پېغلتوب ته د ځوانۍ سندرې وائي

په زړه مې څه چل کېږي چې خندا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

چې کله مې په سترګو کې ول ول شي بهارونه
چې کله مې په خیال کې مستي واچوي ټالونه
چې کله مې په ذهن راخوره شي خمارونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروغ نه دي جانانه په رښتيا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

خوره چې په احساس مې د رنګونو لوپټه شي
فکرونه لېوني مې لړه ساه واخلي دمه شي
د زړه په درزېدو کې مې ارمان ټپه ټپه شي

ځواني دې شي رایاده په دعا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

قربان ستا د حيا نه زما ټول محبتونه
پښتو ته دي لوګې شه زما مينې غېرتونه
ساه ګانې دې شه ټولې ناقراره نګهتونه

"لايقه" زما ساه ئې هره ساه دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

بې صبري

ژوند مې بې له تا د تېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ستا په انتظار عمر تېرېږي مې
راشه ګُمانونه سېوا کېږي مې
ستا کړي لوظونه، نه هېرېږي مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم مې په هېڅ حال د کمېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

بې له تانه زه چاته کتے نه شم
نوم د ښائیستونو اخیستے نه شم
یم دې لېونے خو لېونے نه شم

داغ د مئینتوب د زړېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ما دې محبت زړه کې ساتلے دے
ستا تصویر مې زړه پورې نیولے دے
ستا "لایق" هم ستا ارمان ژړلے دے

یاد دې په رښتیا د هېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهــاکې

بدلې په نفرت کړې د عمرونو يارانې

ناترسه زمانې

د زړونو ارمانونه کړې نيمګړې افسانې

ناترسه زمانې

د ژوند په لويه لاره ياران جدا جدا کړې
په غېږ د محبت کې اورونه راپيدا کړې
کړې ورانې په چل ول د اميدونو ننبانې

ناترسه زمانې

خوبونه تار په تار کړې قرار هم ناقرار کړې
تاجونه د وختونو په زمکه راګوزار کړې
بدلې کړې په ساندو د رنګونو ترانې

ناترسه زمانې

يقين کړې ګُمانونه باور کړې نفرتونه
د زړونو فاصلو کې کړې ژوبل حسرتونه
په ظلم جبر ماتې کړې د صبر پېمانې

ناترسه زمانې

ستا هر انداز بدل دے خندا کې دې هم چل دے
په هر چا کوې لوبې فريب دې مکمل دے
"لايق" ته دې کړې جوړې د وختونو بهانې

ناترسه زمانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواهي

دنیا راته حېرانه ده اسمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
ترڅو چې زمونږ ساه وي　　دا مینه به رښتیا وي
یو بل نه به ځارېږو　　وختونه دې ګواه وي
حالات ګوته په خوله دي هم دوران په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ کړے له حالاتو　　په نره بغاوت دے
دا ځکه په جذبو کې　　زمونږه صداقت دے
دې مینې لېونۍ ته هر انسان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ دواړه د یو بل یُو　　پوره یوو مکمل یُو
رنګونه د وفا یُو　　ګلونه د اوربل یُو
"لایقه" لېونتوب ته مو ارمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

مینه

څه چې په تا شوي دي　　هغه په ما شوي دي
په محبت کې اشنا　　دا په هر چا شوي دي
په چپه خوله د ناقراره جذبو شور به مني
د مینې زور به مني
چې د یو بل شُو دواړه　　بدل بدل شُو دواړه
ټولې دنیا اولیدو　　چې مکمل شُو دواړه
چې رواجونه تار په تار کړي هاغه تور به مني
د مینې زور به مني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې رانزدې فاصلې   اُوږدې اُوږدې فاصلې
وفا وفا شوې زمونږ   لمبې لمبې فاصلې
په ډېره نره اوس د کور کلي پېغور به منې
د مينې زور به منې

د حُسن راز دے مينه   د مينې ساز دے مينه
ستا د جنون "لايقه"   اصل جواز دے مينه
چې د اوبو په سر ګډا کړي هاغه اور به منې
د مينې زور به منې

تخيل

نن مې ارمان پوره شو   څه په ښه شان پوره شو
د ښائيستونو په اسمان کې مې سپوږمۍ اوليده
ما ښاپېرۍ اوليده

ما به ليدل خوبونه   بدل بدل خوبونه
د يو غزل په ارمان   غزل غزل خوبونه
نن مې د خوب د تعبيرونو شهزادګۍ اوليده
ما ښاپېرۍ اوليده

زړه مې قرار نه کوي   نه کوي وار نه کوي
سترګې څلور شوې زما   ذهن مې کار نه کوي
چې د رنګونو په اتڼ کې مې کلۍ اوليده
ما ښاپېرۍ وليده

چې مې غوښتله مدام   چې مې ستايله مدام
زما د خيال کاله ته   چې به راتلله مدام
"لايقه" نن مې هغه مينه لېونۍ اوليده
ما ښاپېرۍ اوليده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغور

پاتې نیمګړې مې د ژوند هره دعا شوه
ورانه زما دزړه دنیا شوه
لېونۍ مینه مې په هر ځائې کې رسوا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

سپوږمۍ ته ګورمه زه، چې رایادېږې کله
زما په زړه کې اوسې، مانه هېرېږې کله
په ویر بدله مې د ټول عمر خندا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

په زړه بلېږي زما، د تهمتونو لمبې
چې راپسې شوي اشنا، د پېغورونو لمبې
خپل محبت راته رښتیا لویه سزا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

په خپل نصیب خفه یم، تانه ګیله نه کووم
ګرځم تنها "لایقه"، چا نه ګیله نه کووم
زما په برخه د تمام عمر ژړا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سل په سل

منم چې ښکلي په دنیا کښې ډېر دي
په ټول یورپ او ایشیا کښې ډېر دي
خو زما یار د ټولو ښکلو نه بدل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

کوي په ناز او په نخرو خبرې
خوږې، خوږې لکه خارو خبرې
لکه د ښکلو ښاپېرو خبرې

زما د ژوند د لارې مل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

لرې ګلاب غوندې رنګینه ځواني
د هر يو حُسن نه حسینه ځواني
ډکه له نازه نازنینه ځواني

د مُرادونو شیش محل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

له هر چا ښکلے زما ښکلے جانان
زما "لايق" زما سپېڅلے جانان
هغه وختونو نازولے جانان

بس مینه مینه سل په سل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ

زه درسره یمه اشنا د چا پروا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

چې محبت کوې نو زړه سره صلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زما په سترګو کې اُوګوره   هېره که ټوله دنیا نوره
ګوره چې زه دې یم ملګرے   څله یرېږې له پېغوره
ډاډه راګوره لېونۍ مینه په غلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

هېر کړه رسمونه رواجونه   چې مکمل مو شي خوبونه
چې مې لاسونه تاله درکړه   زه دې هم غواړمه لاسونه
بلا دې واخلم هډو وېره د بل چا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زه دې "لایق" یم ښکاره وایم   ستا یمه ستا یمه زه ستا یم
زما د خوږ زړګي قراره   زه دې په مینه باندې پایم
هسې شکونه ګمانونه خامخا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بــاور

ولې باور نه کوې ولې باور
په ما نظر نه کوې په ما نظر
خير که ساده باده انسان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زړه مې په تا باېللې، تا سره مينه کووم
په ډېرو نه پوهېږم، خبره سپينه کووم
نه په دنيا يم نه په ځان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

په دې ساده سينه کې، زړه د بادشاه لرمه
په ښکاره مينه کووم، پروا د چا لرمه
که زه په ډېرو ښکلو ګران يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زما له پاکې مينې، ګوره انکار اونکړې
د غمازانو په خوله، چرې اتبار اونکړې
که د خيالونو شاه جهان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زه دې پښتو پالمه، ګوره زه ستا "لايق" يم
مانه نفرت مه کوه زه، د وفا "لايق" يم
که په سلګو او په لړزان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسرت

لا مې ځواني ده انتظار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې د ژوند سپرلي ليدلي نه دي
لا مې په ډکه خوله خندلي نه دي
د ناقراره جذبو شمار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې په زړه کې ارمانونه ډېر دي
لا مې نيمګړي حسرتونه ډېر دي
بلا دې واخلمه اتبار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا به په زلفو کې ګلونه ږدمه
لا به په زنه شنه خالونه ږدمه
ته مې احساس د نوبهار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

په زړو لاړو راشه بيا "لايقه"
چا نه تپوس اوکه زما "لايقه"
راته د لرې يکه زار اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فـــراق

یه بې پروا جانانه   وایه رښتیا جانانه
درته یادېږم که نه   ماته خو ډېر ډېر یادېږې

چې شم یوازې کله، خپل ماشوم توب یادوم
ستا لېونې خویونه، کمعقلتوب یادوم
تــه چــې له ما جانانه ګرځې جدا جانانه
درتـــه یـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر یادېږې

ته چې خفه شې کله، په زړه دې څه تېرېږي
زما خو خداېږو اشنا ، وختونه نه تېرېږي
قـربـان له تـــا جانانه اووایه دا جانانه
درتـــه یـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر یادېږې

کارغه چې پاس په بلې، کېښنې خبرې کوې
یا چې دې سترګه رپي، خیال دې وزرې کوې
یــه زمــا ساه جانانه سوال هم دعا جانانه
درتـــه یـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر یادېږې

هاغه ساده "لایق" یم، هڅو بدل نه یمه
چې تا به هېره کړمه، دومره پاګل نه یمه
زه خو یم ستا جانانهزما زما جانانه
درتــه یادېږم کـــه نه ماته خو ډېر ډېر یادېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــلا

زړه رانه تا وړے دے
تا په رښتیا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

زه ورکې ځان وینمه
ته چې خندېږې کله
په زړه مې لوبې کوې
چې وشرمېږې کله

خوب دې زما وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

د زړه په غوږ واورم
ستا د ځوانۍ سندره
ستا د مستۍ سندره
ستا د شوخۍ سندره

مانه دې ساه وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

دې بې له تانه پیکه
ددې دنیا رنګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محبت رنګونه
هم د وفا رنګونه

خيال مې ادا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډير دې په غلا وړے دے

چې په ما شك ونه کړې
ستا لېونے يم ګلې
هاغه "لايق" يم کنه
ساده سړے يم ګلې

سکون مې چا وړے دے
ګوره منکره نشې
ډير دې په غلا وړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنـا

تا چې په خندا اووې دا ځل دې ربښتیا اووې
پوهه په ځان نشولې ماته دې اشنا اووې

ډېره موده پس چې تا هېر واړه ضدونه کړل
ماته دې پښتو کړله مات دې رواجونه کړل
ګوره څومره ښه شوله هرڅه دې صفا اووې
پوهه په ځان نشولې ماته دې اشنا اووې

څنګه په هنر هنر تا ګلې بدل کړمه
مینه دې رسوا نکړه زه دې مکمل کړمه
تا چې ښکته اوکتل سترګو دې په غلا اووې
پوهه په ځان نشولې ماته دې اشنا اووې

ستا مینه زما مینه لاړله سندره شوه
څومره معتبره شوه څومره زوروره شوه
مینه غرور نه مني حُسن اخر دا اووې
پوهه په ځان نشولې ماته دې اشنا اووې

زار دې د نخرو شمه زار دې له نازونو شم
لا دې نور ستې ستې ستا په تهمتونو شم
شي به ستا "لایق" بدل چا اووې دا چا اووې؟
پوهه په ځان نشولې ماته دې اشنا اووې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادراك

چې کوم خوا ګورمه تصویر مې د جانان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کښې خپل ځان ښکاري

ستا په رخسار چې د حیا رنګونه لوبې کوي
په هره ساه مې د وفا رنګونه لوبې کوي
بدل بدل راته نازونه د ارمان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کې خپل ځان ښکاري

دا لېونتوب زما نه نور محبتونه غواړي
د رواجونو نه ښکاره بغاوتونه غواړي
د زړه دنیا مې ځکه ټوله په لړزان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کې خپل ځان ښکاري

په سترګو سترګو کې د مینې په نغمو پوهه شوم
د پېغلتوب په ناقراره تقاضو پوهه شوم
د حُسن خیال راته "لایقه" پرستان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کې خپل ځان ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تال

چې دریاد ېږم کڅه سترګه دې رپېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

چې مازیګر شي نمر د غرونو پناه کېږي کله
په هر یو لور چې د تیارې څادر خورېږي کله
ستا په لېمو کې تصویرونه موسکي کېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

ته چې یوازې کله ناسته ئې سوچونه کوې
فکر دې یوسي اسویلي کوې آهونه کوې
یو لېونے مئین دې مخې ته اودرېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

چې وارخطا وارخطا ګورې آئینه کښې کله
چې طوفانونه دې ول ول شي په سینه کښې کله
ساده "لایق" دې غټو سترګو کښې غړېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګو

چې شپه کله پخه شي   دنیا ټوله اوده شي
یادونه دې سېوا شي   په زړه مې زلزله شي
ښاپست دې زه د ستورو په ځلا کښې لټوومه
تصویر دې جوړوومه

ساتلې مې ستا مینه   د زړه په درزېدو کښې
غرېږې لکه خوب مې   د سترګو په لېمو کې
ژوندون دې د ارمان په زولنو کښې تېروومه
تصویر دې جوړوومه

زما د زړه دمه ئې   له تا صبرېدے نشم
دنیا به شي بدله   خو زه بدلېدے نشم
هر وخت دې د فکرونو په ځانګو کښې ځنګوومه
تصویر دې جوړوومه

چې کله شم یوازې   په زړه مې راورېږې
ساده باده "لایقه"   زما نه، نه هېرېږې
پټ پټ لکه تعویذ چې دې په غاړه ګرځوومه
تصویر دې جوړوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــوبــه

ژاړمه د ورځې شوګیرې تمامه شپه کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم
څو به وړم نازونه څو به لارې ته کاته کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

ډیر ډیر کــړیــدلے یــم ډیر ډیر ژړیدلے یم
اور کې سوځیدلے یم
نوم به دې وانخلمه اشنا کلکه وعده کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

ښه دې د خندا کړمه هر ځای دې رسوا کړمه
خــور دې په دنیا کړمه
څه به درته وایمه رښتیا څه به ګیله کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

زړه مې قرار نه کوي اوښکې مې وار نه کوي
عقل مې کار نه کوي
ظلم به تر کومې زه په دغه پاګل زړه کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

لا دروغ لوظونه کړه بیا بیا قسمونه کړه
ښه ډیر سوګندونه کړه
نه کوؤم "لایقه" څه اتبار دې په خوله نه کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېراني

نه مې هېرېدے شې نه دې هېرېدے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

سترګې راپسې شولې، کلي کې رسوا شومه
ته هم د خندا شولې، زه هم د خندا شومه
نه مې پرېښودے شې نه دې پرېښودے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

ګوره ځومره ښه لګي، دا د مئینتوب قیصه
دا د بې خودۍ قیصه دا د لېونتوب قیصه
نه ته صبرېدے شې نه زه صبرېدے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

څه به محبت وکړو، داسې په اُورونو کې
سوځو به ترڅو پورې، مونږ په رواجونو کې
ته به لېونۍ شې زه به لېونے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

ته هم بې قصوره یې، زه هم بې قصوره یم
غږ چې درته نه کوم، زه "لایق" مجبوره یم
نه راله راتلے شې، نه درله درتلے شم
وایه څه به کېږي   وایه څه به کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون

خورې په هر يو لوري د رنګونو پلوشې دي
ته ولې نه راځې
ځواني ده هم مستي ده تماشه ده تماشې دي
ته ولې نه راځې

زما د زړګي سره، لوظونه دې رښتيا کړه
خيالونه مې رنګين کړه، خوبونه مې رښتيا کړه
ما ستا په انتظار کې صبا کړې بلا شپې دي
ته ولې نه راځې

بې تا نه مې وختونه، اشنا ځنګه تېرېږي
بېګا ځنګه تېرېږي، صبا ځنګه تېرېږي
وئيلې درته نشم زما سترګې پښتنې دي
ته ولې نه راځې

په سپينه ورځې راشه، خفه چې رقيبان شي
پوره چې دې ارمان شي، پوره چې مې ارمان شي
بېلتون دې اشنا نه دے قيامتونه زلزلې دي
ته ولې نه راځې

ساتلي مې دي تاله، د حُسن بهارونه
چې وانخلي "لايقه" دا مينه نظرونه
"وتلې" مې څو ځله دواړه شونډې تا پسې دي
ته ولې نه راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

جانانه و جانانه
ژوندون کله تېرېږي د زړه سره بې له تانه
جانانه و جانانه

ما ستا په نامه کړي   د ټول عمر خوبونه
لوګي به کړمه تاته   خپل واړه ارمانونه
دنيا به په رښتيا کړم خپلې مينې ته حېرانه
جانانه و جانانه

زما په هر نظر کې   هم ستا مينه غړېږي
ستا مخ پکې زه وينم   ګلونه چې غوړېږي
غوښتلې مې ستا مينه همېشه ده د مولانه
جانانه و جانانه

وختونو خواره کړي   په هر لوري دامونه
مونږ بېل نکړي يرېږم   د خلقو نظرونه
په زړه کښې دې ساتمه پټه مينه له هر چانه
جانانه و جانانه

زمونږ د پاکې مينې   ګواه ټوله دنيا ده
زه ستا يمه "لايقه"   دا ستا مينه زما ده
قربان دې په څو ځله د ساده باده خندا نه
جانانه و جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخــري

په زړه مې کوي لوبې دا نشه نشه کافرې
ستا سترګې جادوګرې
خوبونه رانه يوسي په چل چل کې زورورې
ستا سترګې جادوګرې

دنيا يې لېونۍ کړه   ښکلا يې لېونۍ کړه
فضا يې لېونۍ کړه
په خپله سادګۍ کې دي بې شانه معتبرې
ستا سترګې جادوګرې

چې کله په خندا شي   رنګونه په ګډا شي
وختونه وارخطا شي
کوي په يو نظر کې څه بلا بلا خبرې
ستا سترګې جادوګرې

کاته يې تندرونه   باڼه يې نشترونه
شوخي يې قيامتونه
نېزې دي هم ليندې دي چې ګوزار کوي د لرې
ستا سترګې جادوګرې

اورونه دي لمبې دي   "لايقه" زلزلې دي
خو بيا د پېرې خوږې دي
هر داؤ ګټي له ما د ښائيستونو جوارګرې
ستا سترګې جادوګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې خودي

سينو کښې چې مستي د مينې اچوي ټالونه

راځي دې بهارونه

خندا چې په رخسار د لېونتوب خورې چورلکونه

راځي دې بهارونه

خورې چې په هر لورې　　　د حسن رنګينۍ شي

خودي شي ناقراره　　　جذبې چې لېونۍ شي

جوړېږي چې لېمو کښې د فکرونو محلونه

راځي دې بهارونه

لمحې چې په ګډا شي　　　وختونه چې تېپه شي

احساس چې په خندا شي　　　خيالونه چې دمه شي

حالونه چې يو بل ته غلي وايي نظرونه

راځي دې بهارونه

چې سترګو کښې شوخيانې　　　يو بل ته اشارې کړي

خود سره خوشبويانې　　　يو بل ته اشارې کړي

"لايقه" چې فطرت شي سراسر نزاکتونه

راځي دې بهارونه

پېغلتوب

په زړګو لوبې کوي　　　په جذبو لوبې کوي

بلا شوخه ناداني

ستا نشه نشه ځواني

په نظر کې دې مستي　　　پېغلتوب کې دې اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناقراره بې خودي   خلق واړه وي په شر
مئين ټول کړي تاواني
ستا نشه نشه ځواني

ستا دے حُسن بې پروا   پروا نه لري د چا
لېوني کوې کتل   لېونۍ دې کړه دنيا
د چا نه مني خاني
ستا نشه نشه ځواني

يې د مينې ښاپېرۍ   ښائيستونه درنه زار
د خوبونو شهزادګۍ   ټول رنګونه درنه زار
د "لايق" زندګاني
ستا نشه نشه ځواني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګيه وايه کنه

زاړه وختونه څه شو د ژوند رنګونه څه شو
لږ مې کړه پوهه لېوني محبتونه څه شو

زړګيه وايه کنه

نه يم باهر خوشحاله نه مې زړه کور کې لګي
نه خاموشي خوښه وم نه مې زړه شور کې لګي
خواږه خوبونه څه شو هغه نازونه څه شو
چې په سينه کې مې ساتل هغه دردونه څه شو

زړګيه وايه کنه

هر وخت خفه خفه يم مانه خندا هېره ده
داسې يوازې شومه مانه دنيا هېره ده
رنګين خيالونه څه شو ساز او سُرونه څه شو
چې پرې بې غمه زنګېدم هغه ټالونه څه شو

زړګيه وايه کنه

زه په خپل کور دننه لکه قيدي اوسېږم
د رواجونو اور کې بندي بندي اوسېږم
ازاد فکرونه څه شو ځلا سوچونه څه شو
چې به له مانه زارېدل هغه مخونه څه شو

زړګيه وايه کنه

په ما دا ټولې لوبې زړګيه تا کړي دي
په ډېر هُنر هُنر دې صبا بېګا کړي دي
هاغه لوظونه څه شو ډېر قسمونه څه شو
چې په "لايق" به دې کول هاغه چلونه څه شو

زړګيه وايه کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــه

یوه حسینه جینۍ پوهه په مینه جینۍ
زما په زړه کوي چلونه نازنینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر نظر کې شوخي هره ادا کې مستي
هره وینا کې جادو هره خندا کې مستي
یوه شیرینه جیینۍ ډېره نازبینه جینۍ
زما په سترګو کې غړېږي لونګینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

له ځانه ورکه ورکه یوه بې غمه ځواني
په رنګینو کې ډوُبه یوه بې دمه ځواني
یوه مالګینه جینۍ ده ماه جبینه جینۍ
خوږه خوږه ټولو همزولو کې ګبینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر یو ذهن خوره د لېونتوب سندره
ده په رښتیا "لایقه" د پېغلتوب سندره
ده ګل ورینه جینۍ ډېره سنګینه جینۍ
زما "ملاله" په پښتو باندې مئینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بــدل

ماله جواب راکه
زما د ژوند د پسرلو پوره حساب راکه
ماله جواب راکه

یا ښه په نره باندې ماته اشنا ووایه
یا مې پردے پردے که راته صفا ووایه
یا څه علاج ددې زړګي خانه خراب راکه
ماله جواب راکه

اوس چې مې نه پیژنې زما وفا هېروې
زما خود سره مینې داسې چې ما هېروې
ماله واپس هاغه وختونه د شباب راکه
ماله جواب راکه

ما چې لمبو کې تېر کړه د تنهایۍ وختونه
د انتظار په اور کې د رسوایۍ وختونه
څه خو بدل د جدایۍ ددې عذاب راکه
ماله جواب راکه

چې د خپل نوم سره زه نوم د اشنا ولیکم
چې د "لایق" سندره صفا صفا ولیکم
وخته په لاس د قسمتونو ټول کتاب راکه
ماله جواب راکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اظهــار

راځه راځه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

مانه جدا چې نشې د سترګو توره زما
ته د بل چا چې نشې د زړه ټکوره زما
ورومه ورومه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

کوي په ما چلونه ستا نازولې سترګې
اومنه دا سوالونه نکړې بدلې سترګې
لمبه لمبه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ما دې ستائيلې مينه د لېونتوب په ژبه
ما دې پاللې مينه د مئينتوب په ژبه
ټپه ټپه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره چې هېرې نکړې د خپل "لايق" خبرې
له ستوني تېرې نکړې د يو صادق خبرې
نغمه نغمه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

دلداري

قلبي و يا قلبي مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي مرحبا يا قلبي

ستا ګلاب ګلاب حُسن خور لکه کتاب حُسن
لوبې په جذبو کوي تل شباب شباب حُسن
ناز و ادا قلبي مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي مرحبا يا قلبي

ستا هره ادا لښې مينه هم وفا لښې
لګي په زړګي زما دا لښې هم دا لښې
ټوله حيا قلبي مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي مرحبا يا قلبي

ستا هر يو انداز بدل ټوله ئې غزل غزل
زړونه تختوي مدام هر نظر اجل اجل
حُسن ښکلا قلبي مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي مرحبا يا قلبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې دلداري زما | ته يې فنكاري زما
ګوره ستا "لايق" يمه | ته يې شاعري زما
ځار شم له تا قلبي | مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي | مرحبا يا قلبي

اتبـــار

زه بې وفا نه يمه
زه د بل چا نه يمه
لږ د وختونو فيصلو ته انتظار اوکه
په ما اتبار اوکه

بې پته نه يم اشنا | زه محبت پيژنم
څه په جذبو پوهيږم | زه صداقت پيژنم
ښه په ډاډه د ليونۍ مينې اظهار اوکه
په ما اتبار اوکه

زما په پاکه مينه | پوره باور اولره
په تا نظر ساتمه | په ما نظر اولره
په کاڼي زړه کې دې زما دپاره لار اوکه
په ما اتبار اوکه

که څوك دې نه پيژني | زه خو دې ښه پيژنم
دا ګمان اونکړې ته | چې زه دې نه پيژنم
په ډيره نره د وفا مينې اقرار اوکه
په ما اتبار اوکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا لېونتوب منمه زما ساده "لايقه"
تا هېرولې نه شم زما هرڅه "لايقه"
د دار په سر لکه زما شان يکه زار اوکه
په ما اتبار اوکه

ا زغــي

دا شوخي مې قتلوي دا ځواني مې قتلوي
دَ دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
يو قدم لکه خارو بل ښائيست د ښاپېرو
خنداګانې په هنر هم خبرې په نخرو
هر انداز مې قتلوي دا مستي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
لکه حوره د حرم ټوله جوړه په قلم
په اوږو خورې ورې تورې زلفې پېچ و خم
دا غرور مې قتلوي بې رخي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
هره ساه زړه ته راځي په بيا بيا زړه ته راځي
چې "لايقه" شم خفه خامخا زړه ته راځي
مجبوري مې قتلوي بې وسي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسویلي

پروانه شوم هاے مستانه شوم
په محبت کې، ستا په الفت کې
زه دیوانه شوم

نه مې سکون شته نه مې ارام شته
نه مې سحر شته نه مې ماښام شته
له خپله ځانه خوږه جانانه
زه بېګانه شوم

نۀ راکتے شې نه درکتے شم
نه ته راتلے شې نه زه درتلے شم
په جدایۍ کې، په تنهایۍ کې
زه ترانه شوم

نه ته صبرېږې نه زه صبرېږم
په دې پوهېږې په دې پوهېږم
د تهمتونو، د پېغورونو
زۀ نشانه شوم

راته اوګوره هاغه "لایق" یم
ګُمان اونکړې په زړه صادق یم
ګوره نه ګل شوم، نه دې منزل شوم
بس افسانه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصوير

ادا دې لېونۍ　　خندا دې لېونۍ
حيا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

ځواني دې په ربنتيا　　ټپه د لېونتوب
ښائيست دې سراسر　　نغمه د مئينتوب
وينا دې لېونۍ　　خندا دې ليونۍ
حيا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

د حُسن ښاپېرۍ　　رنګونه درنه ځار
سپرلي درته لوګے　　ګلونه درنه ځار
ښکلا دې لېونۍ　　خندا دې لېونۍ
حيا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

نظر دې په چل چل　　خوبونه تختوي
ځواني دې په هنر　　فکرونه تخنوي
دا غلا دې لېونۍ　　خندا دې لېونۍ
حيا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

"لايق" دې يادوي　　خبرېږې او که نه
د مينې په جذبو　　پوهېږې او که نه
جفا دې لېونۍ　　خندا دې لېونۍ
حيا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساندې

چې نکرېزې په لاسونو لګوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

کله شمعې چې له تانه چاپيرېږي
ښائيستونه د حيا نه چاپېرېږي
مجبورۍ ټولې زما نه چاپېرېږي
په اوربُو چې زلفې ورو ورو خوروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

په رخسار چې دې غوړېږي سره ګلونه
په سينه کښې دې ګډېږي ارمانونه
په زړګي مې راورېږي تندرونه
ته چې شونډې په نازونو سرې کوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

ئې بې غمه د دنيا نه څه خبر ئې
په خندا کې د بل چا نه څه خبر ئې
تا نه ځار شمه زما نه څه خبر ئې
چې رقيب په مينه مينه يادوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

دغه خيال مې بې وسي سېوا کوي
غريبي مې مجبوري سېوا کوي
تنهايي مې تنهايي سېوا کوي
خپل "لايق" چې داسې زر زر هېروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګار

زلفې رو رو خوروه
شنه بنګړي دې شړنګوه
شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

کړي رنګونه تماشې
ښائيستونه تماشې
ستا د مخ د پسرلو
کړي ګلونه تماشې
ځان په چل چل جوړوه
پردي زړونه تختوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه
د لمبې غوندې ځواني
نظرونه طوفاني
په ښائيست کې لېونۍ
هډو نه لرې ثاني
تندرونه وروه
ارمانونه قتلوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

ټول جهان که لېونی
زوړ او ځوان که لېونی
پروا مه لره د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ارمان که لېونے
هره خوښه دې کوه
خو "لایق" مه هېروه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

قیامتونه

خواږه خواږه کتل کوې خندا کې دې اثر دے
جادو دے که منتر دے جاودو دے که منتر دے

په تلو کې مکېزونه، خندا کې قیامتونه
کتو کې خمارونه
دا ځکه ستا په لوري د هر چا نظر دے
جادو دے که منتر دے

نه غم وي نه فکرونه، کووم دا ارمانونه
تل ستا وي دیدنونه
ما ستا په نامه کړے د ژوند هر یو مازیګر دے
جادو دے که منتر دے

زه مینه یم وفا یم، دا ستا د زړه درزا یم
"لایق" دې په رښتیا یم
سینه مې ستا په یاد کې د رنګونو سمندر دے
جادو دے که منتر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښه

ځوك به "کابل" او "پېښور" يادوي
ځوك به ښائيست د "اشنغر" يادوي
د چا "خيبر" د چا "تيراه" خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ساده باده سپېځلي کلي
دا د وختونو نازولې کلي
د تصور نه بلا ښکلي کلي
دلته مې لور په لور خندا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دا د خودسره "ازمرو" وطن دے
د حياناکو "ښاپېرو" وطن دے
د ابشارونو سردرو وطن دے
زما ئې حُسن هم ښکلا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ميلې، دا اتڼونه زما
دغه حجرې، دا ګودرونه زما
دغه جرګې، دا محفلونه زما
چې مې رښتيا چې مې رښتيا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دلته کې امن ورورولي دې وي تل
دلته سکون هم خوشحالي دې وي تل
"لايقه" لور په لور سپرلي دې وي تل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه مې سوال دا مې دا مې دُعا خوښه ده
زما دا ټوله پښتونخو خوښه ده

بې وسي

هر وخت بهانې کوي
خون د یارانې کوي
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اوړېدلے یم

وائي چې زه ستا به شم
را به شمه را به شم
تا سره پخلا به شم
ډېر ئې کړولے یم
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اوړېدلے یم

ستړے انتظار کړمه
مینې خوار و زار کړمه
غم په زړه بیمار کړمه
هرڅه نه وتلے یم
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اوړېدلے یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي د هېڅ چا نه دي
ستا نه دي، زما نه دي
پوهه په وفا نه دي
ډېر ئې سوزولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

هر وختې يادېږې مې
کله نه هېرېږي مې
سترګو کې غرېږي مې
مينې زورولے يم
بيا بيا يې وژلے يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

بيا بيا چې قتلېږمه
مرمه نه رغېږمه
زه "لايق" سوزېږمه
ډېر ئې ژړولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پروا

لکه زرکه په رو رو، قدم اخلې په نخرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

چې کوم خوا اوکړې نظر، خلق واړوې په شر
شاعران کړې لېوني، عاشقان په مېرو سر
څوك لګیا کړې په دعا، څوك اخته کړې په ښېرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا دے هر انداز بدل، رباعي ئې هم غزل
محفلونه کړي وږمې، ستا ګلاب ګلاب نظر
بلا ډېر دي بندیوان، ستا د زلفو منګرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا ځواني ده بې پروا، پرو انه لري د چا
چې "لایق" کړې کله یاد په شر واړه وئے دنیا
ده مستي دې د کابل، نزاکت د پېښورو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار

ما په اوربل کې قطار کړي دي ګلونه
لالیه بیا دیدن ته راشه
د بنګړو ډک مې دي راوړي مړوندونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

ستا د راتلو په انتظار کې
بدن مې سوځي په انګار کې
په غونډه زنه مې وهلي شنه خالونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

یم وارخطا زړه مې درزېږي
تا رانه غواړي نه صبرېږي
راشه چې ختم شي مې واړه ګمانونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

داسې نه مینه مو رسوا شي
په مونږه پویه دا دنیا شي
پاتې نیمګړي زما نشي ارمانونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

ته مې "لایق" د محبت یې
زما وفا زما غیرت یې
ما دې خوړلي ستا د مینې سوګندونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

زه د خپل سفر په دې پړاو کښې د کواټ د سپېڅلې او سوچه خاورې د هاغه ټولو ملګرو شاعرانو مننه کوم، چا چې په هره ادبي غونډه کې ماته په درنه سترګه اوکتل. چا چې زما د لېوني زړه ټولې ناقراره جذبې نورې هم ناقراره کړې او زه ئې ددې جوګه کړم، چې په لږ وخت کښې ډېر څه اوليکم.

د ښاغلي **سعادت خان ساغر خټک** ،

ښاغلي مختيار يوسفزي او ورور بصير ستوري هم مننه کوم، چې د لېونو سندرو د لېونو لفظونو په صحيح کولو (پروف) کښې ئې زما ملاتړ اوکړو.

د ښاغلي حاجي ګلزار خان اورکزي ، ښاغلي فيروز اپريدي ، ښاغلي وزير بادشاه جانان هم مننه، چې زما د مينې ټپه ئې د قطر په ښائستونو کښې زمزمه کړه.

د ګران او محترم ملګري سيد سردار حسين ايډوکيټ ډېره مننه، چې زما د "لېونتوب" اظهار د خپل زړه آواز ګڼي.

د زلمي سندرغاړي همايون خان مننه، چې ماته ئې دسندرو د چاپ مشوره راکړه.

او ددې ټولو ترڅنګه د خپلې ګرانې او درنې مور " پښتو " مننه، چې زما او زما د مينه والو ترمېنځه ئې د "لېونتوب" جذبو ته وده ورکړې ده. دعا کوم، چې الله تعالی دې مورږ ټولو ته د "پښتو" د نور خدمت توفيق راکړي. امين

لايق زاده لايق
کواټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانو مینه والو!

زما بنیادي تعلق د صوابۍ ضلعې د (زېدې) کلي سره دی، خو نن سبا په دوبۍ کې ژوند کوم، ځکه نو چې تراوسه پورې دغلته ډېر شومره پښتانه فنکاران راغلي دي، ما ورته تر خپله وسه پورې پوره پوره عزت او احترام ورکړے دے. په پردي وطن کې زمونږ لیده کاته ورو ورو په مینه بدل شوي دي.

د فن او فنکار سره دې مینې زه د لایق زاده لایق سره هم اشنا کړم، ځوك چې د شعر په ژبه د زړه خبرې کړي "لېونۍ سندرې" د ملګرې لایق زاده لایق د ناقراره جذبو هاغه اظهار دی، کومې چې کله هم د فنکارانو په خوله راغلي دي، نو هر چا خوښې کړي دي.

د "لېونو سندرو" په چاپ کې د خپلې مینې د ګډون په ذریعه ما د شعر او فن په باریك تعلق کې د ځان ځای کولو یو شعوري کوشش کړی دی. زه باور لرم چې زما دغه مینه به تاسو نوره درنه کړي.

زه د لېونو سندرو په تړون د هاغه ټولو فنکارانو لکه ښاغلي هارون بادشاه، ښاغلي زیك افریدي، ښاغلي بختیار خټك، ښاغلي همایون خان، ښاغلي شوکت محمود، ښاغلي مسعود اختر، ښاغلي عرفان خان او نورو ډېرو نه علاوه د سټېج د ملګرو فنکارانو په خصوصي توګه د ښاغلي ناصر خان او د زلمي ډایرېکټر ښاغلي فهمید خان ډېر مشکور یم، چې په ما یې همېشه خپله مینه پېرزو کړې ده. په دې باور چې دوی به د "لېونۍ سندرو" د نورو خورولو په ذریعه د مینې دا رشتې نورې هم درنې کړي.

د پښتون قام د نور ځلنده او روښانه سباوون په امید

ستاسو

شیر علي خان

کراؤن انټرنېشنل مارکېټنګ اینډ بزنس کنسلټنټس _ دوبۍ

Designed By :
Syedjee & Company Kohat. 03 00 915 34 54
Printed by: Zia Sons Printers Peshawar
Ph: 091-2580176

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library